

BIANCA

Lehetsz még szerelmes

Gina Wilkins

Családi komédia

Jennifer Greene

Cseréljünk gyereket!

Diana Palmer

Nyomoz a páros

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorosítani, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételkészítést és mindenfajta információtároló vagy -visszakereső rendszert; kivételt képez a kritikus, aki kritikájában rövid szakaszokat idézhet belőle. Ez a kiadvány a Harlequin Enterprises ULC-vel létrejött megállapodás nyomán jelenik meg. Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy hellyel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

§ All rights reserved including the right of reproduction in whole or in part in any form. Without limiting the generality of the foregoing reservation of rights, no part of this publication may be modified, reproduced, transmitted or communicated in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any information storage and retrieval system, without the written permission of the publisher, except for a reviewer, who may quote brief passages in a review. This edition is published by arrangement with Harlequin Enterprises ULC. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, businesses, companies, events or locales is entirely coincidental and not intended by the author.

© Gina Wilkins, 2012 – Vinton Kiadó Kft., 2023

A mű eredeti címe: Husband for a Weekend (Harlequin Mills&Boon, Special Edition)

Második, átdolgozott kiadás. (Első megjelenés: 2015)

• *Magyarra fordította:* Mátyás Mária

© Alison Hart, 2012 – Vinton Kiadó Kft., 2023

A mű eredeti címe: Little Matchmakers (Harlequin Mills&Boon, Special Edition)

Második, átdolgozott kiadás. (Első megjelenés: 2015)

• *Magyarra fordította:* Fejes Zsuzsa

© Diana Palmer, 2011 – Vinton Kiadó Kft., 2023

A mű eredeti címe: True Blue (Harlequin Mills&Boon, Special Edition)

Második, átdolgozott kiadás. (Első megjelenés: 2014)

• *Magyarra fordította:* Gaáli István

Nyomtatásban megjelent: a BIANCA 351. számában, 2023.

Átdolgozott kiadás

ISBN 978-963-540-744-6

• *Kép:* Shutterstock

A HARLEQUIN® és™ a Harlequin Enterprises Limited vagy a konszern leányvállalatai tulajdonában álló védjegy, amelyet mások licencia alapján használnak.

Magyarországon kiadja a Vinton Kiadó Kft., 2023

• *A kiadó és a szerkesztőség címe:* 1118 Budapest, Szüret u. 15.

• *Felelős kiadó:* dr. Bayer József

• *Főszerkesztő:* Vaskó Beatrix

• *Telefon:* +36-1-781-4351; *e-mail-cím:* info@vintonkiado.hu

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat:

www.vintonkiado.hu

Az e-book formátumot előállította:

BOOK&walk

www.bookandwalk.hu

Gina Wilkins

Családi komédia

1. FEJEZET

– Szóval nem hiszed el, hogy képes vagyok rá? – kérdezte Tate Price a barátját és üzlettársát, Evan Doughertyt.

Evan vigyorogva ingatta a fejét.

– Nem. Egy órára... talán. De nem egy egész hétvégére.

– Fogadjunk, hogy igen?

Kim Banks kényelmetlenül izgett-mozgott a székén.

– Figyeljetek, srácok...

A két férfi az ötfős társaságból, akik az éttermi asztalt körülülték, oda sem figyelt rá, mintha nem éppen róla folyt volna a vita.

– Állom a fogadást – jelentette ki Evan, és Tate barna szemébe nézett, melyben vidám szikrák lobbantak fel. – Száz dollár?

Tate kihívóan előreszegezte markáns állát.

– Benne vagyok.

– Most komolyan, srácok. Nem csinálhatjuk ezt. Ha rosszul sül el, pont az anyám fogja pokollá tenni az életem.

De mintha Kim ki sem nyitotta volna a száját, a társaságból senki sem reagált. Végül a kolléganője, Emma Grainger szólalt meg, miközben elgondolkozva piszkálgatta evőpálcikájával a tésztát.

– Szerintem Evannek igaza van. Én is kétlem, hogy működne a dolog.

Mielőtt Tate válaszolhatott volna, a húga, Kim másik kolléganője is bekapcsolódott a beszélgetésbe.

– Tate igenis képes rá – állította Lynette Price. – Ő amúgy is minden jó heccre kapható.

Emma a füle mögé simított egy sötét tincset.

– A házastársaknak van valami... különleges kisugárzásuk – töprengett hangosan –, Tate és Kim esetében viszont ez nem igaz.

– Csak várjuk ki a végét! – nevetett föl Lynette.

Kim zavartan megköszöri a torkát. Szemmel láthatóan kínos volt számára a téma. Talán nem is kellett volna szólnia a barátainak arról az őrült elképzelésről, amellyel előző este többszörösen elvált, különc édesanyja váratlanul felhívta. Kim tudta nélkül a mama már egy éve azt terjesztette róla, hogy boldog házasságban él kilenc hónapos kislányának apjával, most pedig megkérte, vigye magával egy családi összejövetelre a kicsit és valakit, aki majd eljártssza a férjét.

Kim már évekkorábban megtanulta, hogy ne vegye komolyan Betsy Dyess Banks Cavanaugh O'Hara Vanlandingham Shaw abszurd ötleteit, amihez persze jó adag humor és könnyedség kellett. Ez volt a legjobb fegyver anyja kísérletei ellen, hogy visszacsalogassa őt kaotikus családjá körébe, ahonnan kilenc évvel ezelőtt menekült el, mihelyt tizennyolc évesen befejezte a középiskolát. Noha Kim biztosította a barátait, hogy álmában sem jutna eszébe teljesíteni a mama kívánságát, a beszélgetés nyomban arra terelődött, hogy nem tudná-e valaki – leginkább Tate – eljátszani Kim rég nem látott családjának, hogy nagyjából tizennyolc hónapja házasok.

A lány lopva Tate-re pillantott, aki laza tartással ült a széken, vonzóan és sportosan, mint mindig. Úgy tűnt, bármilyen abszurd is ez a téma, őt egész jól elszórakoztatja. Amikor tekintetük találkozott, a férfi rákacsintott, Kim pedig lehunyta a szemét, és érezte, hogy elvörösödik. Csak nehogy észrevegyék a barátai, hogy tetszik neki a pasi! Már öt hónapja abban a hitben élt, hogy elég jól el tudja titkolni ezt a tényt, önmaga előtt viszont hiába is tagadta volna.

– Tate-nek persze meggyőzően kellene alakítania az apaszerepet is – vetette föl Evan. – Vagyis nemcsak azt kellene előadnia, hogy szerelmes Kimbe, hanem azt is, hogy jól kijön a gyerekekkel. Ha a kölyök minden alkalommal bőgni kezd, valahányszor Tate a kezébe veszi, az nem sokat segít.

– Darynnek hívják – mormolta Kim –, és én...

– Nem gond – jelentette ki könnyedén Tate. – Majd egyszerűen nem veszem kézbe, Kim pedig az aggódó anyuka lesz, aki senki másnak nem is engedi át.

– És mivel Daryn nem tud még beszélni, nem fog lebuktatni – egészítette ki Lynette.

Emma az asztalra könyökölt, s homlokráncolva nézett a férfiakra.

– Ha jól meggondolom, a helyedben talán mégsem mennék bele ebbe a fogadásba, Evan. A család valószínűleg el fogja hinni, hogy Kim és Tate házasság, csak kellene még valami kézzelfogható bizonyíték.

– Például? – nézett rá várakozásteljesen Evan.

– A nagygyűrűje! – kiáltott fel Lynette.

Kim majdnem félrenyelte idegességében a falatot.

– Na, ez már sok! – tiltakozott.

Barátai jól tudták, milyen kritikusan szemléli régóta megözvegyült nagyanyja azt a felelőtlen magatartást, amelyet gyermekei és unokái a házasság intézményével szemben tanúsítanak. Mivel legtöbbjük elvált, a nagygyűrűje kijelentette, hogy ha valamelyik unokájának sikerül tartós kapcsolatot kötnie, nekiadja a gyémánt eljegyzési gyűrűjét. Ezt az ígéretét egyelőre nem tudta beváltani, mivel hét unokája közül csak egy élt házasságban, és a hírek szerint ő sem volt különösebben boldog. Másfelől...

Lynette egy kézmozdulattal lesöpörte Kim ellenvetését.

– Nem azt mondtam, hogy megtévesztéssel csalj ki a gyűrűt, az nem lenne helyes. De ha tényleg meggyőzőek vagytok, és a nagygyűrű felajánlja neked, az egyértelműen bizonyítaná, hogy Tate megnyerte a fogadást.

– Remek ötlet! – húzta el a száját Kim.

– Éppenséggel működhet – jelentette ki Emma.

– Ha pedig a nagygyűrű vagy bárki más a családból kételkedne – szötte tovább a gondolatot Evan –, az azt jelentené...

– És honnan fogod megtudni, hogy kételkednek? – vágott a szavába Emma. – Végtére is nem leszel ott, Tate-nek pedig nem kötelessége az orrodra kötni.

Lynette és Evan felháborodva nézett rá.

– Tate nem hazudna neked, hogy megnyerjen egy fogadást – jelentette ki a férfi.

– Csak az én családomnak hazudna. – Kim félig bosszúsan, félig nevetve rázta meg a fejét.

– Na és? Épp ez benne a kihívás – szögezte le józanul Lynette.

Kim letette a pálcikákat, és hitetlenkedve bámult Evanre meg a barátnőire.

– Komolyan beszéltek? Tényleg azt javasoljátok, hogy Tate kísérjen el engem Missouriba, és játssza el a férjemet? A kislányom apját?

– Te akartad még egyszer látni a beteg nagymamádat – emlékeztette Lynette. – Ráadásul anyád sosem bocsátaná meg, ha az egész család előtt lelepleznéd, hogy hazudott. Szerintem ez igenis tökéletes megoldás.

– A tökéletes megoldás az lenne, ha el se mennék, amire azért már céloztam anyámnak. Úgysem voltam ott a legutóbbi három találkozón sem.

– Lynette-nek igaza van. Ez valóban jó alkalom, hogy viszontlátsd a nagyanyád. Az anyád is elégedett lenne, Tate pedig nyerhetne száz dollárt... ha minden jól megy – vigyorodott el kópésan Evan.

Tate viszont csak megvonta a vállát kifürkészhetetlen tekintettel.

– Talán te is mondhatnál valamit – szólította meg Kim.

– Igazán kedves, hogy érdekel benneteket a véleményem. – A férfi most már elmosolyodott. – Valóban örült ötlet, és roppant kínos, ha kiderül. De ha megpróbálsz, én veled tartok.

– Tényleg? – Kim hangja még mindig bizonytalanul csengett.

– Persze. Jól jön az a százas!

A lányt azonban nem tudta megtéveszteni. Tate nyilván nem a pénzért tenné. Vajon mit jelent az a különös kifejezés a szemében? Az elmúlt öt hónapban majdnem minden szerdán együtt ebédeltek, mégis voltak olyan pillanatok, amikor el sem tudta képzelni, mi járhat a férfi fejében.

Az arkansasbeli Little Rock városában Kim, Lynette és Emma fél évvel ezelőtt kezdte felcserélni zacskóból fogyasztott ebédjét szerdánként valami kínai menüvel. Egy hónappal később Lynette megkérdezte a bátyját, aki nemrég költözött a környékre, hogy nincs-e kedve csatlakozni hozzájuk. Tate magával hozta az üzlettársát is, és attól fogva szokásukká vált, hogy szerdánként mind az öten együtt ebédeltek ebben az étteremben. Többnyire a munkájukról beszélgettek. A három lány fizioterapeutaként dolgozott a közeli rehabilitációs központban, a férfiak pedig nemrég alapítottak egy táj- és kertépítészeti vállalkozást.

Kim minden alkalommal örült ezeknek a találkozóknak. Sokat bolondoztak, és Lynette meg Emma igazi jó barátnői lettek. Arra pedig nagyon ügyelt, hogy kapcsolata a két férfival se menjen túl a haverkodáson, ami sok problémának elejét vette.

Mindez azért nem akadályozta meg abban, hogy a srácokat, de különösen Tate-et nagyon is rokonszenvesnek tartsa. Ha egyedülálló anyaként, egész napos munka mellett egyáltalán belement volna valamilyen kapcsolatba, a sötét hajú, sportos alkatú és kreol bőrű Tate bizonyára alkalmas jelöltnek bizonyul. Noha Evan sem nézett ki rosszul fekete hajával, komoly pillantású, sötét szemével, Kim szerint Tate-ben volt valami különleges...

Persze távolról sem gondolt rá, hogy kezdjen valamit barátnője bátyjával, ráadásul Tate is folyton azt hangsúlyozta, hogy amíg a kertészeti cég nem fut fel igazán, nem foglalkozik a nőekkel, mert számára most első a munka.

Lynette izgatottan tapsolni kezdett.

– Meg kell próbálnod, Kim. Végtére is senkit sem sértesz meg vele, és anyádnak sem árt, ha egyszer szembesül a hazugságával. Mit megadnék érte, ha láthatnám, hogyan folytatja ezt a komédiát.

Szóval Lynette szerint komédia az, ha Tate eljátssza, hogy férj és apa?

– Bárcsak láthatnám, ahogy Tate-nek parancsolgatsz! – mormolta Emma.

Tate fürkészve nézett Kimre.

– Szerinted parancsolgatna nekem?

– Nem hiszem – kuncogott Emma –, de olyan vicces elképzelni.

– Semmilyen feleséget nincs kedvem eljátszani – jegyezte meg idegesen Kim. – Daryn meg én nagyon jól elvagyunk kettesben.

Lynette arcáról lehervadt a mosoly.

– Csak azért, mert az apád és a mostohaapád cserben hagyott, még ne hidd, hogy minden férfi ilyen. Tucatjával sorolhatnék párokat, akik már régóta együtt vannak. Például a szüleim is. Előbb-utóbb biztosan találsz majd egy pasit, aki mindig veletek lesz.

Kim csupán egy vállrántással nyugtázta szavait. Nem volt kedve most megvitatni a gyerekkori problémáit.

– Ismeritek a mondást: Győztes csapaton ne változtass! Márpedig Darynnel jó csapatot alkotunk, és én elégedett vagyok. Csak az anyámat kellene még meggyőzőnöm erről.

– Soha nem értené meg – mondta együttérzőn Emma.

– Sajnos – sóhajtotta Kim.

– Akkor jobb, ha kihagyod azt a találkozót, és nem kockáztatsz meg egy veszekedést a mamáddal – javasolta Evan. – De ettől eltekintve is még mindig úgy vélem, hogy nem könnyű egy egész családot becsapni. Még Tate-nek is nehéz lenne.

– Talán épp Kim nem bízik magában – ellenkezett Tate. Láthatóan bántotta, hogy az üzlettársa kételkedik benne. – Valójában ő az, aki nem akar feleségként megjelenni a találkozón, mert fél, hogy csapnivaló színésznő.

– Mondtam, hogy nem tudok jól hazudni, de az nem okvetlenül ugyanaz, mint csapnivaló színésznőnek lenni. Ráadásul nem pusztán ezért nem akarok ilyesmibe belemenni.

– Na persze.

Kim a homlokát ráncolva nézett Tate-re. Miért lett egyszeriben olyan leereszkedő?

– Meg sem akarod fontolni? – makacskodott Lynette. – Tate mindenesetre beleegyezett.

Kim érezte, hogy a többiek mind őt figyelik, és beharapta az ajkát. Nem engedheti, hogy a barátai

rábírják valami meggondolatlanságra.

- Majd meglátom. Lehet, hogy mégis lemondok. Anyám túl fogja élni... vélhetően.
- Ne hamarkodd el a döntést!

Kimnek határozottan az a benyomása támadt, hogy Lynette szívesen segítene neki abban, hogy pozitív döntést hozzon. És mi tagadás, régebben örömmel részt is vett volna egy ilyen játékban, csak hogy borsot törjön a családjá orra alá. De ma már felelősségteljes, komoly ember, gyermekét egyedül nevelő anya, aki rég maga mögött hagyta kalandos múltját.

Másrészt viszont... Miért ne engedhetne meg magának még egyszer, utoljára egy jó tréfát? Komolynak lenni később is ráér...

– Tate, csókold már meg, és mi majd eldöntjük, hogy elég természetesen csinálod-e. – A javaslat úgy hangzott Emma szájából, mintha ez volna a legkézenfekvőbb dolog a világon. A lány nem is értette, miért néz rá Kim annyira megütközve. – Mi bajod? Nem azt akarod, hogy higgyenek nektek?

Kim valójában azt sem tudta, miért gyűltek össze nála ezen a péntek délutánon a barátai, mielőtt Tate meg ő Darynnel elindultak volna a missouribeli Springfieldbe. Jó, persze, Evan elkísérte az üzlettársát, Emma és Lynette pedig biztosak szerettek volna lenni abban, hogy ő nem fújja le az utolsó pillanatban az utazást. Ami azt illeti, tényleg hajlott rá.

A sorsdöntő szerdai ebéd óta eltelt kilenc napban folyton ezen gondolkozott, sőt még most is a ház előtt állva, amikor már majdnem beszállt a kocsiba. Tate számára természetesen mindez remek móka volt. Vigyorogva emelte be táskáját Kim autójának csomagtartójába, ahol már ott sorakozott az a sokféle holmi, amire egy kilenc hónapos gyereknek szüksége lehet ilyenkor.

– Csókoljam meg? – Tate lendületesen lecsukta a csomagtartó tetejét. – Most? – nézett csodálkozva Emmára.

– Talán nem ártana egy kis gyakorlás, mielőtt elindultok. – Emma olyan ember volt, aki soha semmit nem bízott a véletlenre.

- Nem hiszem, hogy nekem ezt gyakorolni kell – felelte Tate.

Kim erre fogadni mert volna. Már az elképzeléstől, hogy a férfi megcsókolja, bizseregni kezdett minden porcikája.

– Feltételezem, hogy Kimet még sosem csókoltad meg. Ha a család előtt teszed meg először, lehet, hogy... sután fog hatni.

Kimnek elakadt a lélegzete. Mintha nem lenne már így is elég kínos ez a helyzet!

– Még ha tényleg házasok lennénk is, aligha csókolóznánk a család előtt. Én egyébként is elég tartózkodó vagyok.

Lynette vállat vont.

– Pedig Emmának igaza van. Ahhoz, hogy minden jól menjen, olyan hatást kell keltenetek, mintha egy test, egy lélek volnátok. Őszintén szólva, Kim, te vagy az, aki rászorul a gyakorlásra. Ha az ember együtt lát benneteket, azt hihetné, sosem találkoztál még Tate-tel.

A többiek nevettek, Kim pedig érezte, hogy előnti a forróság. És nem az augusztusi hőség miatt... Egy hete még azt hitte, elég jól ismeri a férfit ahhoz, hogy a barátjának nevezze, nem beszélve arról, hogy kifejezetten vonzónak tartotta. Most meg, amikor Tate a férjét készül eljátszani a családjá előtt, azt sem tudja, hogyan viselkedjen vele.

– Még mindig nem értem, miért kellett a mamádnak hazugsággal traktálni mindenkit – kapcsolódott be a beszélgetésbe Evan. – Manapság nem szégyen egy nőnek egyedül nevelni a gyereket.

– Nem ismered az anyámat meg a hűgát. Egyszerűen nem képesek felfogni, hogy egy nő férfi nélkül is lehet boldog. Ez a magyarázata annak is, hogy Treva néni háromszor, anyám pedig ötször ment férjhez. Valahányszor egy pasi elhagyta anyámat, ő nyomban szerzett magának egy másikat. És amikor csak szóba került köztünk ez a téma, mindig biztosított róla, hogy mindhárom gyereke házasságban született, noha különböző férfiaktól. Ezért aztán el sem tudja képzelni, hogy nálam ez nem így megy, és valószínűleg a rokonság előtt is restellné.

– Ennek ellenére, ha meg akarod győzni a családot, hogy Tate és te egy pár vagytok, kicsit igyekezned kell – vélte Emma.

– Ez az egész kezd valahogy elfajulni – felelte Kim. – Nem is tudom, hogy képzeltem, talán jobb, ha elfelejtjük. Nagyon köszönöm, Tate, de még sincs szükségem rád a hétvégén.

Emma és Lynette úgy néztek egymásra, mintha számítottak volna erre.

– Most már nem visszakozhatsz, Kim – kezdte Lynette. – Hiszen látni akartad a nagyanyádat, nem igaz? Legalább egyszer kezébe foghatná Darynt.

– Akkor majd egyedül megyek, és elmondom, hogy nem házasodtam meg, Daryn apja pedig nem része az életünknek.

– És leleplezed az anyádat? – Lynette zöld szemében aggódó kifejezés jelent meg. – Azt sosem fogja megbocsátani neked. Tudom, hogy nem a legjobb a kapcsolatotok, de valóban fel akarsz égetni minden hidat magad mögött?

Kim nagyot sóhajtott. Igen, pontosan ettől félt.

– Tudod, épp az ilyen helyzetek miatt igyekeztem eddig távol tartani magam tőle, de hát végtére is az anyám.

– Így van.

– Mindenesetre egy-két hazugsággal több vagy kevesebb... már nem számít. Majd azt mondom, hogy a férjemnek dolgoznia kell, ezért nem tudott elkísérni minket.

– Ezt senki sem fogja elhinni – vigyorodott el Evan. – Nem épp te mondtad, hogy nem tudsz jól hazudni?

– Mi a rossz abban, ha én is elmegyek? – érdeklődött Tate. – Ott leszünk az összejöveteleken, én mindig a közelemben maradok, és folyton csak mosolygok, te pedig bemutatod a lányodat a nagyanyádnak. Aztán kitalálunk valamilyen kifogást, hogy mielőbb eltűnhessünk. Anyád így majd az adósod lesz, és a jövőben óvakodni fog attól, hogy még egyszer bekavarjon neked.

Ez egész értelmesen hangzik, gondolta Kim, aztán zavartan megrázta a fejét. Úgy látszik, a többiek örültsége már őt is megfertőzi.

– Egyébként is Tate már betette a táskáját a kocsidba – húzott elő egy újabb érvet Lynette, mintha azt a táskát nem lehetne egy rántással újra kivenni. – Most már végig kell csinálnod.

– Inkább lefújna az egészet, mintsem hogy megcsókolja Tate-et – villant meg dühösen Evan szeme. – Na, nem mintha ezt a szemedre lehetne hányni – vágott aztán mókás fintort Kim felé.

Kim eddig egyáltalán nem ismerte erről az oldaláról. Mindig azt hitte, hogy a két férfi közül Evan a komolyabb és fegyelmezettebb.

– Szerintem nem a megfelelő személlyel fogadtatok – mormolta Tate, miközben felhúzott szemöldökkel mustrálgatta a lányt. – Úgy tűnik, inkább Kim az, aki kételkedik a tehetségében vagy egyáltalán abban, hogy bírja majd idegekkel. Ötven dollárt teszek arra, hogy előbb fogja feladni, mint én.

A lányt hirtelen elöntötte a méreg, amint észrevette, hogy a többiek is gyanakodva méregetik. Csak nem képzelik, hogy ebben a sebtében összehozott párosban ő a gyengébb fél?

Vett egy mély levegőt, s már-már visszatért kamaszkori bátorsága.

– Elfogadom a kihívást! – mondta, azzal a póljánál fogva magához húzta a férfit, és elszántan szájon csókolta.

2. FEJEZET

Tűzijáték, rakéták, áradó hegedűhangok. Kim fejében az összes klisé ott kavargott, amikor Tate átölelte, és lelkesen viszonzta a csókját. Eddig csak messziről csodálta a férfi izmos testét, de most közvetlenül magán érezte erős karját, kemény mellkasát, nekifeszülő combját és persze a száját, amelynek oly csodás íze volt.

Szívesen hitte volna, hogy ő fejezte be a csókot, de valószínűleg Tate húzódott vissza elsőként. Kim feje zúgott, miközben a férfit meredt. Mintha Tate éppúgy meglepődött volna, mint ő, ám aztán felvette szokásos mosolyát.

– Na, elég meggyőzőek voltunk? – fordult a többiek felé.

Lynette összehúzott szemmel tanulmányozta a barátnője arcát.

– Vagy jobb színésznő vagy, Kim, mint állítottad, vagy Tate végzett tökéletes munkát, merthogy... ez fantasztikus volt.

Kim dacosan felszegte az állát. Lehet, hogy Tate-nek sikerült ellenőrzés alatt tartania az érzelmeit, míg róla ezt nem hiszik el? Eltökélten odafordult Evanhez, és őt is szájon csókolta.

Semmi tűzijáték. Semmi rakéta. Semmi hegedű. Kár, gondolta Kim. Hiszen Evan ugyanolyan jól néz ki, ugyanolyan lenyűgöző a testfelépítése, és a csókja sem rossz, csak éppen neki nem vette el az esztét, mint az a másik, amelyet Tate-nek adott – vagy tőle kapott.

A különbséget most nem akarta hosszasan elemezni, inkább félretolta Evant, és kihívóan a többiekre villantotta tekintetét.

– Maradt még valakiben kétely a színészi képességeimetre? –

Evan egy darabig a torkát köszörülte, aztán elvigyorodott.

– Lehet, hogy nekem kellene veled tartanom.

Emma és Lynette kuncogni kezdett, Kim pedig végtelenül megkönnyebbült. Ezek szerint sikerült eloszlatnia a gyanút, hogy Tate vonzóbb a számára.

– Késő, haver! – nevetett fel kárörvendően Tate. – A csomagom már a kocsiban van. Talán indulhatunk is – mondta Kimnek, aztán a többiekhez fordult. – Nektek nem kell visszamenni dolgozni?

Emma az órájára nézett.

– De igen. Akkor jó mulatást, és ne feledjétek, hogy részletes beszámolót várunk!

– Nem akarod betenni a gyerekülésbe Darynt? – kérdezte a bátyját Lynette. – Gyakorlásnak jó lenne.

Tate elhárító mozdulatot tett a kezével.

– Nem, nem fogom őt felhasználni arra, hogy megnyerjem a fogadást. Tudjátok, hogy félek a kisgyerekektől. Ha Kimnek segítségre van szüksége, csak szólnia kell, de nem csinállok gyakorlóbábut Darynból.

Kim jólesően nyugtázta szavait, de különösen azt a tényt, hogy Tate a nevére nevezte Darynt, nem egyszerűen csak „a gyerek”-ként emlegette, mint Evan. Előrelépett, és kivette a lányát Lynette kezéből. A kicsi elégedetten gügyögött, s szemmel láthatóan élvezte, hogy az érdeklődés középpontjába került. Kim szíve most is átmelegedett, mint mindig, amikor csak magához ölelte. Lehet, hogy elkövetett jó néhány hibát az életben, ám Daryn egész biztosan nem tartozott ezek közé.

– Vezessek én? – kérdezte Tate, miközben Kim becsatolta a kislányt, és egy rongymajmocskát nyomott a kezébe, amely mindig ott volt a gyereknél. – Legalábbis akkor jobban figyelhetnél Darynre.

Kim egy pillanatra elgondolkodott, majd odadobta a slusszkulcsot a férfinak.

– Oké, miért is ne? Nyugodtan hasznosá teheted magad.

Tate erre Emmára kacsintott.

– Igazad volt. Tényleg domináns feleség.

Mindenki jót nevetett, még Kim is, noha neki kicsit felgyorsult a pulzusa, amikor meghallotta, hogy Tate a feleségének nevezi. Persze jobb, ha hozzászokik ehhez, legalábbis a következő napokban.

– Várjatok csak! – csapott a homlokára Lynette. – Majdnem elfelejtettem.

– Micsodát? – vonta fel a szemöldökét kérdően Kim.

Barátnője kotorászni kezdett a táskájában, és végül előhúzott egy arany karikagyűrűt.

– Ezt neked hoztam. Tate, itt van a tiéd is?

Bátyja felemelte a kezét, hogy megmutassa, ő már fel is húzta a gyűrűt. Kimnek eddig fel sem tűnt. Szó, ami szó, egyáltalán nem jutott az eszébe, hogy ilyesmire is szükségük lesz. Úgy látszik, mégsem készült fel elég alaposan a hétvégére.

– Ez meg kié? – kérdezte a barátnőjét, amikor az kezébe nyomta a gyűrűt.

– A nagymamánké. Tate pedig a nagypapáét hordja. Örököltük őket. Tegnap este belém vágott a gondolat, hogy gyűrűk is kellenek, ha meg akarjátok győzni a családot, hogy összeházasodtatok. Felhívtam a bátyámat, nehogy elfelejtse az övét, én meg elhoztam neked a párját.

Kim nyelt egy nagyot, aztán megrázta a fejét.

– Nem fogadhatom el, túl nagy felelősséggel jár. Azt hiszem, nekem is van valahol egy ezüstgyűrűm...

Lynette azonban hallani sem akart róla.

– Ugyan már, mi történhet, ha felhúzod? Ráadásul meggyőzőbben hat két olyan gyűrű, amelyek összeillik. Majd visszaadod, ha hazajöttél... és persze miután mindent részletesen elmeséltél.

– Esetleg Tate segíthetne felhúzni – gonoszkodott Evan.

Mi a fene ütött belé? – morfondírozott Kim. Máskor mindig olyan visszafogott.

Hirtelen elhatározással felhúzta ujjára a gyűrűt. Kicsit szoros volt, de legalább nem fogja elveszíteni.

– Elégedettek vagytok? És most már tényleg menjete dolgozni! Gyere, Tate, essünk túl rajta mielőbb!

– Igenis, drágám! – somolygott a férfi, és kinyitotta előtte a kocsiajtót.

A többiek még mindig ezen derültek, amikor Kim beült, és bekapcsolta a biztonsági övet. Barátaival ellentétben ő egyáltalán nem találta viccesnek ezt az egészet.

Miután elindultak, Tate a szeme sarkából figyelte. Kim mereven ült mellette, és kibámult az ablakon. Az autó olyan kicsi volt, hogy a középső konzolon majdnem összeért a karjuk. Már tíz perce egyikük sem szólt egy szót sem.

Lehet, hogy Kim rég megbánta, hogy belement ebbe az örültségbe? – tanakodott magában a férfi. Talán most épp azt kérdi magától, miért engedett a barátai rábeszélésének. Igaz, ő is kilenc napig töprengett, de nem talált kielégítő választ. Így aztán elhatározta, nem fog tovább gyötrődni, egyszerűen hagyja, hogy a dolgok megtörténjenek. Ezzel eddig mindig jól járt.

Kim valószínűleg aggódik amiatt, ami előttük áll, és ezt nem is lehet zokon venni tőle, gondolta Tate. Ő maga viszont csöppet sem volt ideges, sőt, kíváncsian nézett az események elébe, s már előre örült, milyen jó kis anekdotákkal fogja szórakoztatni a barátait, miután hazatér. Másfelől azért tisztában volt vele, mekkora kihívás ez, és remélte, hogy Kimnek nem kellemetlen egyedül maradnia vele... főleg az után a váratlan csók után.

Mindenesetre benne nyugodtan megbízhat a lány: gondoskodni fog róla, hogy a dolgok ne fajuljanak el. Ahogyan Kim sem fog semmit belemagyarázni az ő viselkedésébe, hiszen számtalanszor kijelentette már, hogy nincs helye az életében egy pasinak. Ők pusztán jó barátok, és ez a barátság sokat jelent a számára, ezért semmi esetre sem fogja kockára tenni.

Jó, voltak olyan pillanatok, amikor kísértésbe esett, hogy kicsit elmélyítse a kapcsolatukat. Néha, amikor a szerdai társaságban együtt ültek, és Kim olyan önfeledten nevetett, azt kívánta, bárcsak kettesben lennének. Többször is megfordult a fejében, hogy meghívja vacsorázni a lányt, aztán mégis mindig elvetette az ötletet. Egyedülálló anyákkal amúgy is mindig óvatos volt, ráadásul tudta, hogy a húga sosem bocsátaná meg, ha sebet ejtene Kimen. De a lány sem adta jelét, hogy

többet akarna tőle. Még az után a lenyűgöző csók után is kedvesen, ám mégis távolságtartóan viselkedett vele.

Talán nem is tett rá akkora hatást, mint amennyit neki jelentett. Pedig ő egy pillanatig azt hitte, valami örömteli fényt lát felvillanni a szemében, de Kim aztán elfordult, és ugyanúgy megcsókolta Evant. Mi tagadás, ez elég zavaró volt... Végére is Evannel nem kellett gyakorolnia!

A gyerekülésben Daryn önfeledten gagyogott.

– Úgy tűnik, tetszik neki a helyzet – jegyezte meg Tate. Azt gondolta, talán Kim is jobban érzi magát, ha a lányáról beszélhet.

– Szeret autózni. – Kim hátrafordult. – Azt hiszem, mindjárt elalszik.

– Ez a kis majom a kedvence?

– Igen, Csingilinginek hívják a rajta lévő csengők miatt – mosolyodott el halványan a lány. – Az apja ajándéka.

Tate mereven az utat nézte, s igyekezett a lehető legközönyösebb hangot megütni.

– Tényleg? Úgy tudtam, ő nem része az életeteknek.

– Nem is. Szülés után meglátogatott a kórházban, otthagya a majmot meg egy nagyvonalú csekket, aztán minden jót kívánt nekünk, és eltűnt. Utoljára azt hallottam róla, hogy Alaszkában él, és megpróbálja valóra váltani a repülésről szőtt álmait.

Ilyen részletesen még sosem mesélt arról a fickóról, akinek a szerepét most nekem kell átvennem, állapította meg magában Tate.

– Mintha nem is lennél zabos rá – mondta.

Kim megvonta a vállát.

– Chris jópofa, kedves srác, apának azonban pocsék lenne, amit maga is elismert. Egy darabig jártam vele, bár kezdettől fogva tudtam, hogy ez nem hosszú távra szól. Daryn persze nem volt betervezve, de abban egyetértettünk, hogy nem lennénk boldogok, ha csak miatta maradnánk együtt. Különösen, mivel Chris nem akart gyereket. Én viszont örülök a lányomnak, és ő az oka annak is, amiért mindig szívesen gondolok Chrisre.

Ez nem úgy hangzott, mintha túl sok támogatást kapott volna Daryn apjától, de Tate nem volt meglepve. Mindig nagyon önállónak és függetlennek tartotta a lányt. Csodálta is érte, ahogy a nyugodtságaért meg a száraz humoráért is. A szerdai asztaltársaságban Kim gondoskodott arról, hogy sose fogyjanak ki a beszédtemából, ugyanakkor már pusztán megjelenésével – vállig érő barna hajával, a fitos orrán virító nyári szeplőkkel, folyton nevetésre álló szájával – megdobogtatta a férfi szívét.

Ekkor a hátsó ülés felől újra vidám babahalandzszás ütötte meg Tate fülét, s erről nyomban eszébe jutott, miért nem vett tudomást eddig a heves szívdobogásokról. Noha Kim exével természetesen bármikor fölvehette volna a versenyt, elrémült attól, hogy felelősséget vállaljon egy csecsemőért, különösen most, amikor az üzlet végre kezdett beindulni, és minden energiáját igénybe vette.

– Nem bánod, ha bekapcsolom a rádiót? – kérdezte Kim. – Daryn könnyebben elalszik, ha szól a zene.

– Persze, érezd magad otthon! És mit szeret a kishölgy? Heavy metalt, rock and rollt?

– Azt hiszem, főleg a countryt – kuncogott Kim. – Legalábbis attól rögtön elalszik.

– Kérdés, hogy ez dicséretére válik-e a műfajnak – vigyorodott el Tate. – De a country teljesen rendben van. Én is rajongok érte.

– Tudom. – Kim bekapcsolta a rádiót.

Naná hogy tudja, gondolta Tate, végére is szerdánként sokat beszéltek arról, hogy kinek mi a kedvenc időtöltése. Amint eszébe jutottak a közös ebédelések, újra ráébredt, milyen fontos neki ez a barátság. Semmiképpen sem sodorhatja veszélybe csak azért, mert időnként másféle érzések keresztezik...

Nemsokára áthajtottak Arkansas és Missouri határán, s már csupán egyórányi út volt hátra Springfieldig, amikor Tate megkérdezte:

– Mégis hogy nevezett el engem a mamád? Ha mindenkinek azt mesélte, hogy már egy éve

férjnél vagy, valahogy csak kellett hívnia azt a fickót.

– Trey... Ezt a nevet adta neki, vagyis neked... Pontosabban III. Trey.

– Nahát, micsoda véletlen! A családomban tényleg én vagyok a harmadik Tate. Anyám apját és az ő apját is így hívták. De a *Harmadik* előnevet azért nem kaptam meg.

– Nem gond, majd Tate-ként foglak bemutatni. Szerencsére családnevet anyám nem említett, és nem is kérdezte senki.

– És ez nem furcsa?

– Az én családomban nem. Szerintem senkit sem érdekelt az a tökéletes élet, amelyet anyám kitalált nekem... De itt is vagyunk már! Az a ház lesz az, balra – mutatta Kim, ahogy bekanyarodtak az utcába.

– Egész csinos – mormolta a férfi.

Kim tekintete a kis veranda két oldalán húzódó, tarka virágágyásokra esett.

– Anyám igazi kertvárosi háziasszony lett.

– Miért, korábban mi volt? – kérdezte Tate, miközben leparkolt.

– Az első férje, az én apám, katonatiszt volt, és egy szolgálati lakótelepen laktunk. Kétéves voltam, amikor elváltak, apám pedig hamarosan meghalt egy autóbalesetben. Anyám második férje, a féltestvérem, Julian Cavanaugh apja egy bluegrass bandában énekelt. Akkoriban egy lakókocsiparkban éltünk, s anyám telerakta a falakat makramé cuccokkal, amelyeket maga készített, amíg a férje turnézott. Mire nyolcéves lettem, elváltak. A harmadik férj meglehetősen tehetős volt, így aztán St. Louisban anyám a jómódú háziasszony szerepét játszotta. Abban az időben született a fiatalabb öcsém, Stuart O'Hara. A házasságnak tizenhárom éves koromban lett vége, amikor Stuart apja adócsalás miatt mindenét elvesztette... beleértve az anyámat is.

Mivel Tate nem szólt egy szót sem, Kim folytatta:

– A negyedik férj, Stan Vanlandingham marhatenyésztéssel foglalkozott, Springfielddől mintegy ötven mérföldre. Anyám szerette a vidéki életet, süttöt-főzött, pulóvereket kötött, és csirkéket nevelt. Tizennyolc évesen jöttem el onnan, amikor főiskolára mentem, és még mielőtt az első szemeszterem véget ért volna, ő újra elvált. A jelenlegi férje Bob Shaw adótanácsadó, és néhány évvel fiatalabb nála. Anyám idén töltötte be az ötvenet, de ez egyáltalán nem látszik rajta. Bobbal egyébként csak egyszer találkoztam. Rendes fickónak tűnik, bár kicsit unalmas.

– Jó viszonyban vagy a testvéreiddel?

– Nem igazán. Stuart még kicsi volt, amikor elköltöztem otthonról, és azóta alig láttam. Julian a katonasághoz került, s mielőtt a tengerentúlra vezényelték volna, gyorsan megnősült. Csak néhány hónapja tért vissza Missouriba, de a felesége valószínűleg talált magának közben valakit, mert elváltak.

– Nem mondom...

– Ami a „sikeres” kapcsolatokat illeti, ő meg én bizonyára az anyánkra ütöttünk.

Kim kiszállt a kocsiból, anélkül hogy Tate-nek módot adott volna a kérdezősködésre. Feltételezte, hogy a férfit alaposan fejbe kólinthatta, amit a családjáról mesélt neki, hiszen a húgával együtt rendezett körülmények között nőtt fel. Ez után a hétvége után nyilván egészen más szemmel fog nézni rá, ő pedig csak remélheti, hogy mindez nem megy a szerdai találkozók rovására.

Még mielőtt kivette volna Darynt a gyerekülésből, kivágódott a ház ajtaja, és az anyja futott feléjük.

– Kimmie! Trey! De örülök, hogy itt vagytok! Hol a kis unokám?

Tate-nek már csak annyi ideje maradt, hogy egy döbbent pillantást vessen Kimre, Betsy máris a nyakába ugrott. Ha valaki messziről nézte őket, eszébe se jutott volna, hogy most látja először a férfit.

Betsy cuppanós csókot nyomott a „veje” arcára, majd hátrahajtott a fejét, úgy gyönyörködött benne.

– Hogy utaztatok?

– Köszönöm, jól. – Tate lehalkította a hangját, hogy csak az asszony hallja. – Elnézést, a férjé...

vagyis a férjedet már ismerem?

– Még nem, drágám – engedte el végre Betsy. – Nem emlékszel, hogy a kis Daryn születése után egyedül látogattalak meg benneteket?

– Ó, persze! Hogy is felejtettem el?!

Betsy csak úgy ragyogott. Kim is látta, hogy mostani szerepét ugyanolyan meggyőző erővel játssza, mint korábban az összes többit. Szőkített hajával, piros keretes szemüvegével, elefántcsontszínű nadrágjában, hozzá a sárga toppal igazi mintapéldánya volt a középosztálybeli háziasszonynak. Semmi sem emlékeztetett már arra a nőre, aki mozgalmas fiatalkorában hosszú copfot és batikolt ruhát, aztán St. Louisban a vacsorákon elegáns estélyit, később pedig a farmon nadrágot, gumicsizmát és vászonblúzt hordott.

Betsy megpaskolta a férfi karját, s közben megcsillantak rózsaszínűre lakkozott körmei.

– Jól nézel ki, fiam, és értékelem a humorodat. Mindig is mondtam, hogy Kimnek nagy szerencséje van veled.

Tate erre csak somolygott, Betsy pedig odafordult a lányához, aki közben kivette Darynt a kocsiból.

– Szia, aranyom! Fantasztikusan nézel ki! Bár röviden jobban tetszett a hajad... És itt a kicsi Daryn! Istenem, hogy megnőtt! Ne adj neki túl sokat enni, drágám, tudod, hogy a kövér gyerekekből kövér felnőttek lesznek.

– Darynnek a korához képest épp megfelelő a magassága és a súlya, mama. És tökéletesen egészséges – válaszolta fegyelmезetten Kim, mert tudta, hogy úgyszólván értelmébe vitába bonyolódnia.

Az sem lepte meg, hogy az anyja nem kérte el tőle a kicsit, mindössze egy futó csókot nyomott a pofijára, s máris hátralépett.

– Milyen szép gyűrűitek vannak! – állapította meg elismerően. – Csak a tiéd mintha kicsit szoros lenne, Kim. Meghíztál az esküvő óta?

A lány egész úton érezte a gyűrű szokatlan szorítását, és módfelett bosszantotta az anyja megjegyzése. Ám Betsy anélkül, hogy megvárta volna a válaszát, sarkon fordult és elindult a házba.

– Gyertek! Már mindenki szeretne megismerni, Trey.

– Tate-nek hívják, mama. És szeretné, ha úgy is szólítanák.

– Tate Price vagyok – mormolta az emlegetett.

Betsy rákacsintott, aztán belekarolt.

– Hogyne.

A férfi Kimre vigyorgott, miközben „szeretett anyósa” a ház felé vonszolta.

– Majd később beviszem a csomagokat, drágám.

Kim mézédés mosollyal felelte:

– Rendszerben, szívem.

Mint mindig, Kim most is úgy érezte magát az anyja közelében, mintha egy megáradt folyó sodorná el, amely elől nincs menekvés. Megadóan követte hát Betsyt és a „férjét”.

Tate alapvetően szórakoztatónak találta Betsyt, bár sok kifogásolnivalót fedezett fel a viselkedésében, különösen a lányával szemben. Tényleg ilyen tökéletesen el tud feledkezni a valóságról, vagy csak úgy tesz? – vetődött fel benne. Ez a nő vagy őstehetség, ami a színjátszást illeti, vagy egy kicsit flúgos, gondolta. Valószínűleg mindkettőből jutott neki egy kevés.

Betsy valósággal flörtölt vele, s újra meg újra rákacsintott, miközben a karjánál fogva húzta. Kim mögöttük battyogott Darynnel, s amikor ő egy segélykérő pillantást vetett rá a válla fölött, csak ráncolta az orrát, és a vállát vonogatta, mintha azt mondaná: én óva intettelek.

– Nézzétek, ki van itt! Kim, Tate meg az édes kicsi Daryn! Köszönjétek nekik! – kiáltotta Betsy, amint beléptek a házba, ahol a klímaberendezésnek köszönhetően kellemes hűvösség uralkodott.

Rendes körülmények között Tate nem szokta egy idegen helyen szemügyre venni a bútorokat, de itt a takaros berendezés, az aranykeretes nyomatok sora a falon meg a rengeteg virág, amely csokrokba rendezve, üveg- és porcelánvázákban díszelgett a lakás minden pontján, azonnal feltűnt neki.

Egy barna hajú, fiatal srác, aki a kanapén ült, mogorván felnézett az ölében tartott laptopjáról.

– Tate? Nem azt mondtad, hogy Treynek hívják?

– Harmadik Tate – vágta rá gyorsan az asszony. – A Tate nevet jobban szereti. Állj már föl, Stuart, és üdvözdöl a nővéredet meg a férjét! Hol van Bob és Julian?

– Bob valamit meg akart mutatni a kocsiján Juliannek – felelte Stuart, anélkül hogy feltápáskodott volna. – Szia, Kim!

– Helló, Stuart! – üdvözölte öccsét a lány is, hasonlóan közönyös hangon. – Hogy vagy?

– Megvagyok... Örülök, hogy megismertelek, Tate – tette még hozzá a srác, miután az anyja figyelmeztetően megköszörülte a torkát.

– Részemről a szerencse – felelte Tate kicsit bosszankodva, amiért elfelejtette megkérdezni a lányt, hogy mostohaapja és féltestvérei is be vannak-e avatva a játékba. Mindenesetre Betsy szavaiból úgy vette ki, hogy Stuartnak fogalma sincs az igazságról.

A fiú biccentett, aztán újra a laptopja fölé hajolt.

Betsy teátrálisan felsóhajtott, és a „vejéhez” fordult.

– Stuart nem bőbeszédű – mentegetőzött –, de örül, hogy bekerültél a családukba.

– Na persze – nézett Kimre sokatmondóan Tate.

A folyosó felől érkező hangok ekkor azt jelezték, hogy megérkezett a két másik családtag is. Tate egy gyors pillantással felmérte a jövevényeket. Bob a negyvenes évei végén járhatott. Kese színű, gyérülő haja, kis pocakja és joviális mosolya alapján rendes pasasnak tűnt. A középmagas, huszonvalahány éves Julian piros pólót és farmert viselt, s a három gyerek közül kétségtelenül ő hasonlított legjobban az anyjára. Sötétszőke haja a homlokába hullott, s a szeme éppen olyan kék volt, mint Betsyé, míg Kim és Stuart bizonyára az apjuktól örökölték barna szemüket. Azt viszont, hogy Julian mosolya is olyan-e, mint az anyjáé, nem lehetett megmondani, mert a srác igencsak morcosan nézett.

Betsy belekarolt a férjébe.

– Na, végre mind együtt vagyunk! Hát nem nagyszerű? Bob, Julian, ő itt Kimmie férje, III. Tate Price. A kicsi Darynt pedig talán meg sem ismeritek, akkorát nőtt ahhoz képest, amilyenek a legutóbbi képeken láttátok.

Bob arcon csókolta Kimet, megcsiklandozta a kislányt, és a kezét nyújtotta Tate-nek.

– Örvendek... Trey, ugye?

– Tate – javította ki a férfi. – Ezt a nevet jobban szeretem.

Betsy boldogan kuncogott, amikor rájött, hogy Tate az ő szavait ismétli, és cinkosan rákacsintott. Bob megértően bólintott.

– Köszönöm, hogy eljöttél Kimmellel a családi találkozóra. Betsynek ez nagyon sokat jelent...

Tate ebből arra következtetett, hogy az asszony megosztotta a titkot Bobbal.

– Szívesen jöttem – felelte, mire Julian bizalmatlanul végigmérte.

– Elég soká tartott. Kim most jár itthon először azóta, hogy férjhez ment.

Szóval Betsy mind a két fiát becsapta, gondolta Tate, s bármilyen mulatságosnak találta az asszonyt, megértette Kimet, hogy nem akar sokat együtt lenni vele. Elég fárasztó nő lehet a légből kapott történeteivel meg a különcségeivel.

– Nem rajta múlt – igyekezett Kim kimenteni „férjét” az öccse előtt. – Rengeteg dolgom van. A kicsi meg a munka teljesen igénybe vesz. Ez az első szabad hétvégém, mióta utoljára találkoztunk.

– Az anya és Bob esküvőjén volt – mormolta Stuart, anélkül hogy felnézett volna a képernyőről.

– Egy nappal a tizenötödik születésnapom után. Tulajdonképpen akartak nekem rendelni egy tortát, de aztán mindenki elfelejtette.

Tate úgy érezte, ez a kölyök hozzá van szokva ahhoz, hogy nem figyelnek rá. Nagyon valószínű, hogy ő is mielőbb hátat fordít majd a családjának.

Betsy nem reagált Stuart megjegyzésére, sőt, talán meg sem hallotta. Ehelyett megveregette Bob karját.

– Drágám, segíts Tate-nek bevinni a csomagokat a szobába, mi addig gondoskodunk Kimről és Darynról.

Tate felvont szemöldökkel Kimre bámult, aki csupán bólintott. Miközben követte Bobot kifelé, a férfi számára egy csapásra világossá vált, hogy közös szobában fognak éjszakázni. A lány családja nyilván abból indult ki, hogy odahaza is egy ágyban alszanak, de ettől eltekintve valószínűleg nincs is több szabad szobájuk.

Bob mintha kitalálta volna a gondolatait.

– Három hálószoba van fönt – magyarázta már a folyosón, és a lépcsőre mutatott. – A miénk, Stuarté meg egy vendégszoba. Julian a közelben bérel egy kis lakást, úgyhogy ő nem itt tölti az éjszakát. Betsy azt mondta, hoztatok egy összecsukható ágyat Darynnek.

– Igen – erősítette meg Tate, mivel a csomagtartóban maga is látta az ágyacskát. Daryn tehát velük alszik mint valami apró erénycsősz, de ettől függetlenül elég kínos lesz a helyzet. Mindegy, szükség esetén ő a padlón is elvan. – Rengeteg cuccot hoztunk – mondta, miközben felnyitotta a csomagtartó tetejét. – Lehet, hogy többször is kell fordulnom. Elképesztő, mennyi holmira van szüksége egy babának egyetlen röpke hétvégén.

– Én is emlékszem – nevetett fel Bob, majd Tate kérdő tekintetét látva így folytatta: – Van két gyerekem, akik már főiskolások, és az anyjukkal laknak Texasban. De elég gyakran látom őket.

– Jönnek ezen a hétvégén is?

– Nem, Betsy családjával nincsenek annyira jóban, és nem is kárhoztatom őket ezért. – Bob sajnálkozva megvonta a vállát, aztán előhúzta a csomagtartóból a gyerekágyat. – Szegény drágámnak elég... furcsa rokonsága van. Nem csoda, ha kénytelen különböző mentségeket kitalálni, amikor velük beszél.

– Mondjuk, egy férjet a lánya számára?

– El kell ismerni, hogy tényleg jól csinálod.

– Csak egy kedves ismerősömnek segítek.

– És több nincs is köztetek? Pedig ahogy rámosolyogtál, azt hittem...

Tate megkerülte a férfit, és kivett néhány táskát a kocsiból.

– Be kellene hurcolkodnunk. Kimnek talán szüksége van ezekre.

Bob megértette, hogy jóindulatú kíváncsiságával falba ütközött. Hóna alá kapott egy csomagot, és megindult a ház felé.

– A többit is segítek majd bevinni! – kiáltott még vissza.

Tate megkönnyebbülten követte. Valóban semmi kedve nem volt a Kim iránti érzéseinek töprengeni, különösen most, hogy egy szobában fognak éjszakázni.

3. FEJEZET

– Na, mit szóltok az új sógorotokhoz? – Alighogy Bob és Tate elhagyták a szobát, Betsy a fiaihoz fordult. – Nem megmondtam, hogy remek ez a srác?

Kim nagyot sóhajtott, és Daryn feje fölött figyelmeztető pillantást küldött az anyja felé. Fölöslegesnek tartotta, hogy a fivérei előtt tovább játsszák ezt a komédiát. Betsy tiszta vizet önthetne a pohárba, bár úgy tűnt, hogy legalább Bobot beavatta. Mindenesetre Kim elhatározta, hogy ha az anyja most nem tárja fel a csalást a fiai előtt, legközelebb ő maga fogja felszólítani erre. Akkor talán még össze is szövetkezhetnének a család többi tagjával szemben.

– Jó fejnek tűnik. – Stuart még mindig nem nézett fel a gépéről. – Mindenképp jobb, mint ahogy elképzeltem.

Julian is bekapcsolódott a beszélgetésbe:

– Szerintem kicsit beképzelt. Csak azért, mert építész vagy valami ilyesmi, még nem több nálunk.

– Tate kert- és tájépítész – helyesbített óvatosan Kim. – És nagyon tehetséges. – Egyszeriben úgy érezte, meg kell védenie a férfit.

Stuart gyanakvó pillantást vetett az anyjára.

– Azt mondtad, építész.

Kim tudta, hogy a fivérei nem ostobák, hiszen már a „sógoruk” új neve is bizalmatlanságot ébresztett bennük. Ezt a komédiát nem lehet sokáig játszani velük.

Betsy szomorúan felsóhajtott, és Kim már azt hitte, előrukkol az igazsággal.

– Az én hibám – nézett büntudatosan a gyerekeire Betsy. – Amikor Kim azt mondta, hogy Trey, vagyis Tate tájépítész, nem figyeltem oda eléggé. Néha olyan szétszórt vagyok. Bár, ha az egyetlen lányom felhívott volna korábban, vagy netán meglátogat, biztosan többet tudnék a férjéről is.

A két fiú szemrehányóan bámult Kimre, akit erre elöntött a méreg. A végén még ő lesz az oka mindennek? Miért van az, hogy az anyja mindig ki tudja magyarázni magát?

– Figyeljetek – kezdte eltökélt hangon –, van itt valami, amit...

– Szóval nem egy építészhez, hanem egy kertészhez mentél feleségül – állapította meg elégedetten Julian. – Na, így már összeáll az egész.

– Mit akarsz ezzel mondani? – ráncolta össze a homlokát Kim.

– Mégiscsak furcsa lenne, ha a férjed sikeres építész volna, neked meg dolgoznod kellene, ahelyett hogy a lányoddal foglalkoznál. Mindjárt gondoltam, hogy az anyám túloz, de most már mindent értek.

– Mit értesz?

– Úgy gondolja – mormolta Stuart –, hogy biztos anyagilag támogatom a fickót, miközben ő megvalósítja magát mint tájépítész.

Kim felháborodottan kapkodott levegő után, de még mielőtt válaszolhatott volna, újra Julian ragadta magához a szót:

– Igen, így képelem. Végére is te elég jól keresel fizioterapeutaként, nem igaz?

Kim kénytelen volt a nyelvébe harapni, nehogy valami olyasmi csússzon ki a száján, amit jobb, ha a lánya nem hall. Emlékeztette magát, hogy a huszonnégy éves öccse csak nemrég esett túl a válásán, és bizonyára nem dolgozta fel még a kudarcot. Julian az anyja példáját követve ész nélkül fejest ugrott abba a házasságba, amely már eleve nem sok jót ígért. Voltaképpen senkit sem lepett meg, hogy ilyen csúnya véget ért, s még Dyess nagymama sem ajánlotta fel a gyűrűjét a fiatal párnak.

Ám az, hogy Julian el van keseredve, még nem ok arra, hogy megsértse őt – és főleg Tate-et. A férfi igazán nem szolgált rá egy ilyen aljas feltételezésre.

Kim végül magyarázni kezdett lassan, szinte minden szót külön hangsúlyozva:

– Azért dolgozom, mert szeretem a munkámat, és jó vagyok a szakmámban. Ami Tate-et illeti, ő okleveles táj- és kertépítő, a cége pedig, amelyet egy társával alapított Little Rockban, nagyon sikeres. Egyre több megbízást kapnak, és gyorsan terjed a hírük. Büszke vagyok arra, hogy mi mindent értek el ilyen rövid idő alatt.

– Köszönöm, drágám, én is büszke vagyok rád.

A lány rémülten megpördült, amikor a fülét megütötte Tate vidám hangja. Természetesen nem neki szánta a megjegyzését, még ha az meg is felelt a tényeknek. Tate és Evan teljesítménye ugyanis valóban mély benyomást tett rá.

– Az összes csomagot behoztuk – folytatta Tate. – Van még valami az autóban, amire szükséged lehet?

– Nem, ez minden, köszönöm.

Kim a kislányára nézett, aki halkan nyöszörgött, és az ujját rágta. Itt a jó alkalom, hogy gyorsan eltűnjenek.

– Ha nem haragszotok, adnom kell valamit enni Darynnek. Tate, hoznád, kérlek, a táskáját? – Fejével a nagy, virágos utazótáska felé intett, amely ott állt a hatalmas pelenkacsomag mellett a földön. Természetesen vihette volna maga is, mivel a gyereket elég volt fél kézzel tartania, de nem akarta otthagyni a férfit a családjával.

– Szívesen – válaszolta Tate.

– Ne segítsünk?

Betsy ajánlkozása nem hangzott túl meggyőzően. Kimet nem is lepte meg, hogy amikor visszautasította, az anyja arcán nem lehetett nem észrevenni egy kis megkönnyebbülést.

A sárgára és fehérre festett konyha a ház hátsó részében kapott helyet. Innen ki lehetett látni a virágzó kertre meg a teraszra, ahol egy ülőgarnitúra csábított lustálkodásra.

Kim egy ideig elmerült az elébe táruló látványban, aztán Tate-hez fordult, aki ott állt mögötte, és megértően mosolygott.

– Vegyél egy nagy lélegzetet! – tanácsolta.

Kim úgy is tett, de ez sem használt. Ilyen gyorsan nem párologott el a haragja.

– Tulajdonképpen el akartam mondani a testvéreimnek az igazságot – kezdte halkán –, de aztán valahogy elment a kedvem tőle. Szerintem anyám borzalmasan viselkedik.

– Hallottam, ahogy a pártomat fogtad. Hú, milyen mérges voltál! Igazán kedves tőled, hogy kiállsz mellettem, de én is meg tudom védeni magamat.

– Tudom, csak majd szétrobbantam a dühtől. – Közben Darynt még mindig a karjában tartotta, Kim megmelegítette a mikróban a bébiételt, és egy csészébe hideg tejet töltött. Aztán leült az asztalhoz a gyerekekkel, aki mohón kapott az ital után. – Nincs rá okuk, hogy így kezeljenek. Semmi rosszat nem tettél nekik.

Tate az asztal másik oldalán foglalt helyet, és figyelte, ahogy Kim borsópürével eteti a kicsit.

– Nem gond! Nem veszem magamra. Nahát, hogy ízlik ez a kaja Darynnek!

Kim egy szalvétával letörölte egy kis zöld foltot a lánya álláról.

– Imádja a főzelékeket. A súlya pedig teljesen megfelel a korának – tette hozzá szinte dacosan.

Még mindig bosszantotta az anyja korábbi megjegyzése. Kevésbé izgatta, amikor Betsy őt kritizálta, ám ha a gyerekeről volt szó, azt komoly támadásnak fogta fel. Pedig nem kellene ennyire a szívére vennie mindent.

Tate mintha csak kitalálta volna a gondolatát.

– Daryn nagyon jól néz ki – mondta.

A férfi barna szeméből sugárzó melegség egy pillanatra összezavarta Kimet, s a kezében tartott kanál félúton megállt a levegőben. Daryn azonnal heves tiltakozásba kezdett. Kim folytatta az etetést, s titokban jól megszidta magát, amiért hagyta, hogy a férfi tekintete így felkavarja. Ez most tényleg nem a megfelelő időpont az efféle gondolatokhoz – már ha egyáltalán van arra megfelelő idő.

Ekkor lépett be a konyhába az anyja virágillatú parfümfelhőbe burkolózva.

– Miért nem kínálsz meg a férjedet valami innivalóval, Kim? Adhatok valamit, Tate?

A férfi megrázta a fejét.

– Köszönöm, nem kérek.

– Biztos? Van friss limonádém a hűtőben.

– Talán később.

Betsy úgy érezte, ezzel teljesítette vendéglátói kötelességét, és újra a lányához fordult.

– Gondoskodnom kellett volna egy etetőszékről. Sokkal könnyebb dolgod lenne, ha nem az öledben kellene tartanod a kicsit. De Bob majd szerez egyet.

– Hagyd csak, mama! Így is jó. Különben is csak egy napot leszünk itt.

– Most igen, de remélem, ezután gyakrabban jöttök.

Kim ügyet sem vetett a szemrehányó hangsúlyra. Tekintete ide-oda járt az anyja és Tate között.

– Ezt jól kifőzted! Mégis mi legyen ezek után Tate-tel? Ó, miért is kell nekem részt vennem ebben az ostoba históriában?!

Anyja gyors pillantást vetett az ajtó felé, hogy megbizonyosodjon, senki sem hallja őket.

– A férjednek nem kell mindig elkísérnie, ha meglátogatsz bennünket. Tudjuk, mennyire elfoglalt.

Betsy következő szavai azonban egy csapásra világossá tették Kim számára, hogy egyhamar nem jön ide többet sem egyedül, sem a „férjével”.

– Csak azon csodálkozom – folytatta a mama –, hogy szilárd táplálékot adsz a kicsinek, és bögréből itatod. Én egy évig szoptattam a gyerekeimet, ami sokkal egészségesebb, mint a készételek meg a tehéntej.

Kim nem akart Tate előtt veszekedni az anyjával, így vett egy nagy levegőt, s csak azután válaszolt:

– Addig szoptattam Darynt, amíg el nem kezdtem újra dolgozni. És többnyire én főzök neki. Szinte kizárólag friss zöldséget és gyümölcsöt kap. Amikor veszíteni kezdett a súlyából, akkor ajánlotta a gyerekorvos a szilárd táplálékot és a rendes tejet. Ennek lassan egy hónapja, és Daryn azóta újra szépen gyarapodik.

Kim legszívesebben emlékeztette volna az anyját, hogy Stuart bizony csakis készételeket kapott, mert annak idején Betsy mint „társasági hölgy” túlságosan el volt foglalva minden mással ahhoz, hogy maga lássa el a gyereket. Amíg a házasság tartott, Stuartot bébiszitterek gondozták, ám a hosszadalmas válás után Betsy ezt már nem engedhette meg magának. Kim végül mégsem hánytorgatta föl neki mindezt. Biztos volt benne ugyanis, hogy Betsy úgymint letagadná, mivel csak a saját történeteiben hitt.

– Nem kell aggódnod az unokád miatt – szólalt meg Tate. – Kim igazán fantasztikus anya. Számára Daryn az első, és mindent megtesz érte. Én csak csodálni tudom ezért.

Kim érezte, ahogy a nyíltan kifejtett, váratlan dicséret hatására elvörösödik. Szerencsére Tate nem őt nézte, hanem Betsyt, igaz, már nem olyan elfogulatlan, őszinte mosollyal, mint a megérkezésükkor.

Ezek után arra hivatkozva, hogy Darynnek szüksége van némi friss levegőre, Kim és Tate hosszabb egészségügyi sétára indult a gyerekekkel, ami végül mindhármuknak jót tett.

Később leültek a nappaliban, míg Betsy és Bob a vacsorát készítette elő, Julian pedig eltűnt a garázsban, hogy tovább bütykölje nevelőapja autóját. Daryn a szőnyegen feküdt, s miközben a rongymajmocskával játszott, boldogan gagyarászott.

– Még nem mászik? – érdeklődött Tate.

– Nem. Próbálkozik néha, de egyelőre nem jön össze neki. Anyám biztos azt mondaná, hogy azért, mert én valamit rosszul csinálok. Jaj, ne haragudj! – emelte föl elhárító mozdulattal a kezét Kim. – Valószínűleg túl érzékenyen reagálok, ha az anyai képességeimről van szó, mivel egyedül viselem a teljes felelősséget.

– Daryn a legjobb kezekben van nálad. És biztos vagyok benne, hogy ezt anyád pontosan tudja, bármit mond is néha.